

schen commandant een patrouille te willen afzenden ten einde het huis van Rudolph te beveiligen. Dit geschiedde en het huis werd door de Franschen ontzet.

Ook Van Dinsen had succes en wist, hoewel door een groote menigte gevolgd, Gildenhuis in het wachtlokaal onder het Raadhuis te brengen. Deze werd nu met zijn redder in de vergadering ontboden. Gildenhuis zag er erbarmelijk uit, o.a. was zijn kamerjapon geheel gescheurd. Hij gaf hoog op van de voorzichtige en manmoedige wijze, waarop hij door Van Dinsen en zijn mannen was gered. De baljuw Pieter Baelde werd voor de vergadering geroepen en hem gelast deze zaak te vervolgen. Kapitein De Haan en sergeant Van Dinsen werden voor hun burgertrouw bedankt en evenzoo de schutterij in haar geheel voor haren ijver.

Ook ontving het stadsbestuur nog bericht, dat de op de plaats van den Doelen aan de „casernes” werkende arbeiders dien nacht met geladen geweren gewaakt hadden, zonder dat regeering of krijgsraad daar iets van geweten hadden. Deze geweren zullen wel uit het magazijn der schutterij, dat zich in den Doelen bevond, weggehaald geweest zijn. Tenminste aan burger Oudheusden, die in de vergadering ontboden was, werd aangezegd dat, als dit weer mocht voorkomen, de geweren zouden worden overgebracht en de werklieden streng gestraft zouden worden.

Den volgenden dag hield het raadslid Hofman een eindelooze beschouwing over het geval. Het kwam vrij wel neer op het sparen van de geit en de kool. De societeit der Volksvrienden mocht niet als medeplichtig beschouwd worden, maar toch moest zij vermaand worden. De burgers moesten beschermd, maar toch ook het gedrag van Gildenhuis onderzocht worden. Het einde was, dat men besloot een „zeer nadrukkelijke waarschouwing” aan te plakken. Deze bevatte de mededeeling, dat door moedwilligen, den naam van burgers onwaardig, de heilige rechten van den mensch en burger met voeten getreden waren. Dit was niet te dulden en zou moeten worden gestraft. Dan werden verder „de Volksvrienden” aangemaand om toch te ontwaken „als zij nog niet wakende zijn”; wethouders en raden verklaarden dat zij de societeit niet als medeplichtig aan de schenddaad beschou-